

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΤΑΜΟΥ Κ.Λ.Π. ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή υπ' αριθ. 14127/03)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

19 Μαΐου 2005

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

Στην υπόθεση Στάμου κ.λ.π. κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα, στη σύνθεση του οποίου μετέχουν οι δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ, Πρόεδρος,

Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗΣ,

F. TULKENS,

P. LORENZEN,

N. VAJIC,

A. KOVLER,

S.E. JEBENS,

και ο S. QUESADA, Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 28 Απριλίου 2005.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 14127/03) προσφυγής, την οποία κατέθεσαν κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας επτά Έλληνες υπήκοοι, οι Οδυσσέας Στάμος, Χρήστος Σιαμέτης, Αναστάσιος Χατζηδούκας, Θεόδωρος Ταβουλάρης, Γεώργιος Ίσαρης, Κωνσταντίνος Φουντουκίδης και Γεώργιος Χρονόπουλος («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 21 Απριλίου 2003 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τους Δικηγόρους Θηβών και Αθηνών αντιστοίχως Ι. Κτιστάκη και Δ. Γιαννόπουλο. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εξουσιοδοτημένο εκπρόσωπο του πληρεξουσίου της, Γ. Σκιάνη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 10 Μαΐου 2004, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση, κατά το μέρος που είχε εισαχθεί από τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 2, 5, 6 και 7. Δυνάμει του άρθρου 29 § 3 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο απεφάσισε να αποφανθεί επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Στις 13 Δεκεμβρίου 1993, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αίτηση κατά του Ταμείου Προνοίας Προσωπικού Οργανισμού Σιδηροδρόμων Ελλάδος, με την οποία ζητούσαν

να υποχρεωθεί το εν λόγω Ταμείο να τους καταβάλει αποζημίωση επειδή αρνήθηκε να τους χορηγήσει εφάπαξ επίδομα.

5. Στις 30 Νοεμβρίου 1994, το δικαστήριο έκανε μερικώς δεκτό το αίτημα των προσφευγόντων υπ' αριθ. 2, 5, 6 και 7 και καταδίκασε το ταμείο να τους καταβάλει μέρος των ποσών τα οποία αξίωναν. Ωστόσο, απέρριψε την αίτηση κατά το μέρος που είχε εισαχθεί από τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 1, 3 και 4 (απόφαση 11191/1994).

6. Στις 10 Μαρτίου 1995, το ταμείο εφεσίβαλε την απόφαση αυτή.

7. Στις 30 Σεπτεμβρίου 1996, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών επικύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση (απόφαση 3899/1996).

8. Στις 17 Μαρτίου 1997, το ταμείο κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως.

9. Στις 4 Νοεμβρίου 2002, το Συμβούλιο της Επικρατείας διαπίστωσε ότι το οικονομικό αντικείμενο της διαφοράς ήταν κατώτερο των 2.000.000 δραχμών (5.870 ευρώ περίπου). Κατά συνέπεια, το ανώτατο δικαστήριο ακύρωσε τη διαδικασία, συμφώνως προς το Νόμο 2944/2001 : ο νόμος αυτός, ο οποίος έχει δημοσιευθεί στο Φ.Ε.Κ. της 8ης Οκτωβρίου 2001, αποκλείει την πρόσβαση στο Συμβούλιο της Επικρατείας για τις διαφορές των οποίων το οικονομικό αντικείμενο είναι κατώτερο του προαναφερομένου ποσού (απόφαση 3150/2002).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ

10. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται για τη διάρκεια της διαδικασίας και για την απουσία από το ελληνικό δίκαιο ενός ενδίκου μέσου το οποίο θα τους είχε επιτρέψει να παραπνευθούν για τη διάρκεια αυτή.

A. Όσον αφορά του προσφεύγοντες υπ' αριθ. 1, 3 και 4

11. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ενώ οι προσφεύγοντες υπ' αριθ.

2, 5, 6 και 7 δικαιώθηκαν εν μέρει πρωτοδίκως, οι αγωγές των προσφευγόντων υπ' αριθ. 1, 3 και 4 απερρίφθησαν. Οι τελευταίοι δεν εφesiβαν την πρωτόδικη απόφαση. Το Δικαστήριο εκτιμά επομένως ότι, όσον αφορά τους προαναφερόμενους προσφεύγοντες, πρέπει να θεωρηθεί ότι η διαδικασία ολοκληρώθηκε στις 30 Νοεμβρίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία εξεδόθη η απόφαση του πρωτοδικείου, ακόμα και αν στη συνέχεια το ταμείο κατέθεσε την έφεσή του κατά των προσφευγόντων στο σύνολό τους, γεγονός το οποίο δίδει την εντύπωση ότι η διαδικασία συνέχισε να αφορά τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 1, 3 και 4. Πράγματι, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι εν λόγω προσφεύγοντες δεν δύνανται να διατείνονται ότι ζημιώθηκαν συνεπεία της συνολικής διάρκειας της διαδικασίας, διότι, ούτως ή άλλως, εξαιτίας της παραλείψεώς τους να εφεσιβάλουν την απορρίπτουσα τα αιτήματά τους πρωτόδικη απόφαση, ουδεμία πιθανότητα είχαν να δικαιωθούν στη συνέχεια.

12. Ως εκ τούτου, κατά το μέρος που εισήχθη από τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 1, 3 και 4, πρέπει η προσφυγή να απορριφθεί, συμφώνως προς το άρθρο 35 § 1 και 3 της Συμβάσεως.

Β. Όσον αφορά τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 2, 5, 6 και 7

13. Κατά το μέρος που εισήχθη από τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 2, 5, 6 και 7, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, περαιτέρω, ότι δεν προσκρούει σε κάποιον άλλο λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, επομένως, να γίνει δεκτή.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

14. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι λόγω της διάρκειας της διαδικασίας παραβιάσθηκε η αρχή της «εύλογης προθεσμίας», όπως

προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δίκαια (...) εντός ευλόγου προθεσμίας από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

15. Η Κυβέρνηση αντικρούει τον ισχυρισμό αυτό. Ισχυρίζεται ότι οι προσφεύγοντες δεν επεδίωξαν να επισπεύσουν τη διάρκεια και εκτιμά ότι τα επιληφθέντα της υποθέσεως δικαστήρια απεφάνθησαν εντός ευλόγων προθεσμιών.

16. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, είχε ως αφετηρία τη 13η Δεκεμβρίου 1993, ημερομηνία κατά την οποία επελήφθη της υποθέσεως το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, και έληξε την 4η Νοεμβρίου 2002, με την απόφαση 3150/2002 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε, επομένως, οκτώ έτη, δέκα μήνες και είκοσι δύο ημέρες, για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

17. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της ευθύνης και συμπεριφοράς των αρμοδίων αρχών, ως και των συνεπειών της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά της Γαλλίας* [GC], n° 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

18. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως (βλ. προρρηθείσα υπόθεση *Frydlender*).

19. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να καταλήξει σε διαφορετικό

συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

20. Οι προσφεύγοντες παραπονοούν επίσης ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει δικαστήριο στο οποίο να δύναται κάποιος να προσφύγει προκειμένου να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλούνται το άρθρο 13 της Συμβάσεως, το οποίο έχει ως εξής :

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα αναγνωριζόμενα στη (...) Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες παραβιάσθηκαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση διεπράχθη από πρόσωπα ενεργούντα εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων τους.»

21. Η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως είναι *lex specialis* εν σχέσει προς το άρθρο 13 και ότι δεν είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Δικαστήριο και επί της αιτιάσεως αυτής. Άλλως, επισημαίνει ότι οι προσφεύγοντες είχαν τη δυνατότητα να εισάγουν κατά των επιληφθέντων της υποθέσεώς τους δικαστών την αγωγή η οποία προβλέπεται από το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα. Με το άρθρο αυτό θεσπίζεται η έννοια της ειδικής επιζήμιας πράξεως δημοσίου δικαίου, η οποία συνεπάγεται εξωσυμβατική ευθύνη του Δημοσίου, η οποία είναι αποτέλεσμα παρανόμων πράξεων ή παραλείψεων. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες θα ηδύναντο επίσης να εισάγουν αγωγή κακοδικίας σε βάρος των εν λόγω δικαστών. Επίσης, είχαν τη δυνατότητα να επιδιώξουν την επίσπευση της διαδικασίας.

22. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι τα ένδικα βοηθήματα τα

οποία προτείνει η Κυβέρνηση, δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 13, διότι αποσκοπούν μόνο στον έλεγχο της ατομικής συμπεριφοράς των δικαστών και δεν προσφέρουν άμεση επανόρθωση της επίμαχης καταστάσεως. Επίσης, οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι η Κυβέρνηση δεν αναφέρει κάποιο νομολογιακής φύσεως παράδειγμα πραγματικής εφαρμογής των προτεινομένων ενδίκων βοηθημάτων.

23. Το Δικαστήριο υπομιμνήσκει ότι το άρθρο 13 εγγυάται πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής αρχής, η οποία επιτρέπει τη διατύπωση παραπόνων όσον αφορά τη μη εκπλήρωση της επιβαλλόμενης από το άρθρο 6 § 1 υποχρεώσεως προς εκδίκαση των υποθέσεων εντός ευλόγου προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά της Πολωνίας* [GC], n° 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

24. Εξ άλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερόμενους πραγματική προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 13 της Συμβάσεως, η οποία θα τους επέτρεπε να διατυπώσουν παράπονα όσον αφορά τη διάρκεια διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά της Ελλάδος*, n° 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει στην παρούσα περίπτωση οιονδήποτε λόγο ο οποίος θα επέτρεπε να αποκλίνει της νομολογίας αυτής, εφόσον μάλιστα η Κυβέρνηση δεν δηλώνει ότι η ελληνική έννομη τάξη προσέφερε εντωμεταξύ παρόμοιο ένδικο μέσο.

25. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως λόγω της απουσίας από το εσωτερικό δίκαιο ενός ενδίκου μέσου το οποίο θα είχε επιτρέψει στους προσφεύγοντες να επιτύχουν την κατοχύρωση του δικαιώματός τους στην εκδίκαση της υποθέσεώς τους εντός ευλόγου προθεσμίας, κατά την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

26. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

27. Οι προσφεύγοντες ζητούν 20.000 ευρώ έκαστος για την ηθική βλάβη, την οποία, όπως ισχυρίζονται, υπέστησαν.

28. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι και μόνον η διαπίστωση παραβιάσεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση. Άλλως, εκτιμά ότι το ποσό το οποίο ήθελε επιδικασθεί σε κάθε προσφεύγοντα, δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τα 1.000 ευρώ.

29. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν βεβαία ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, κατά το άρθρο 41 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο επιδικάζει στους προσφεύγοντες από κοινού 4.000 ευρώ για το λόγο αυτό, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

30. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης 1.500 ευρώ έκαστος για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου. Προσκομίζουν μία ισόποση απόδειξη παροχής υπηρεσιών, η οποία, ωστόσο, εξεδόθη αποκλειστικώς για την αμοιβή του δικηγόρου τους για τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου .

31. Η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι οι αξιώσεις των προσφευγόντων είναι υπερβολικές και αδικαιολόγητες, και ότι το ποσό το οποίο ήθελε επιδικασθεί για το λόγο αυτό, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα 700 ευρώ.

32. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η επιδίκαση εξόδων και

δικαστικής δαπάνης, κατά το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* (δικαία ικανοποίηση) [GC], n° 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Όσον αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποιήθηκαν στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι είναι δυνατόν η μεγάλη διάρκεια μιας διαδικασίας να έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι αρμόζει, επομένως, να λαμβάνονται υπ' όψη (βλ., μεταξύ άλλων, *Caruano κατά της Ιταλίας*, απόφαση από 25 Ιουνίου 1987, série A n° 119-A, σελ. 15, § 37). Εντούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκομίζουν παραστατικά όσον αφορά τα έξοδα τα οποία πραγματοποιήθηκαν ενώπιον των δικαστηρίων τα οποία επελήφθησαν της υποθέσεως. Επομένως, δεν συντρέχει λόγος να διαταχθεί η απόδοσή τους. Όσον αφορά τα σχετικά προς τη παρούσα διαδικασία έξοδα και δικαστική δαπάνη, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικασθεί από κοινού στους προσφεύγοντες το ποσό των 2.000 ευρώ για το λόγο αυτό, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

33. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή κατά το μέρος που εισήχθη από τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 2, 5, 6 και 7 και την απορρίπτει κατά τα λοιπά.
2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως.

4. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει από κοινού στους προσφεύγοντες, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική κατά το άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως, 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη και 2.000 (δύο χιλιάδες) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, το ποσό αυτό θα προσαυξάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 19 Μαΐου 2005 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

/ Santiago QUESADA /

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

/ Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ /

Πρόεδρος